

SCHULD VAN EEN ARTS.

Op bldz. 2174 van dit *Tijdschrift* van 9 Mei voert PINKHOF een pleidooi voor de vrijspraak van een geneeskundige, die ter bijbrenging van een asphyctisch kind zóó heet water had gebruikt, dat het kind aan verbranding overleed.

Ieder, die zich zelf als geneeskeer niet onfeilbaar acht, zal zich wel wachten voor den steenworp naar een collega, wien een dergelijk noodlottig voorval overkomt. Niettemin is een krachtig protest op zijn plaats tegen de tendentieuze wijze — met krachttermen en uitroepsteekens —, waarop PINKHOF, die immers in veler oogen de vaandrager is der geneeskundige ethica, den betrokken arts in bescherming neemt. Indien de verbranding vaststaat, is er stellig sprake van een ernstige fout en kan de betrokkene ook niet van schuld worden vrijgepleit, wijl hij — op kennelijk onvoldoende wijze — de temperatuur van het water zou hebben gecontroleerd 1).

Waar moet het heen, indien wij geneeskundigen in dergelijke gevallen schuldeloosheid voor ons zouden opeischen? Welke uitwerking moet PINKHOF's verdediging niet hebben op de openbare meening ten aanzien van intercollegiale geneeskundige rechtspraak?

Zijn artikel ware beter in de pen gebleven.

Arnhem, 9 Mei 1925.

J. G. SCHNITZLER.

DE WENKEN TER VOORKOMING EN BESTRIJDING VAN
HET ROODVONK.

In No. 13 van den loopenden jaargang van dit *Tijdschrift* heeft VAN DER HOEVE een bezwaar en eenige opmerkingen geplaatst tegen de door mij uitgegeven wenken ter voorkoming en bestrijding van het roodvonk. Hoewel VAN DER HOEVE vóór de verschijning van dat artikel mij een afschrift zond, heb ik mij niet aanstonds tot de beantwoording neergezet. Ik verwachtte nog wel meer opmerkingen, die ik dan tegelijkertijd zou kunnen behandelen. Het is echter in dit opzicht meegevallen, want, zoover ik de kritieken gelezen heb, waren deze wat de hoofdzaken betreft gunstig 2). Hieruit de gevolgtrekking te maken, dat een ieder het met den inhoud der wenken volkomen eens is, ligt niet in mijn bedoeling. Doch de wellicht aanwezige meningsverschillen zijn dan toch niet van dien aard gebleken, dat zij tot eenige openlijke actie hebben gevoerd.

VAN DER HOEVE acht het een verzuim, dat in de wenken geen raadgeving voorkomt, om te waarschuwen tegen het toelaten van vervellende kinderen tot de school. Het wil mij voorkomen, dat VAN DER HOEVE niet goed in het oog houdt het doel, waarmede de wenken in de wereld werden gezonden. Dat is toch hoofdzakelijk om het publiek bekend te maken met de besmettingsgevaaren, die ten opzichte van het roodvonk dreigen. Leveren in dit opzicht de huidschilfers gevaar op? Volgens mijn meening — en ik sta in dit opzicht zeker niet alleen — is dat niet het geval. En wel op grond van het volgende.

1°. Bij besmettingsproeven in het laboratorium heeft men roodvonk kunnen verwekken met materiaal uit de keel van roodvonklijders afkomstig 3).

1) „Men lette op het voelen met den *arm* om de handen steriel te houden!” zegt PINKHOF. Evenwel „werd het kind beurtelings in warm en koud water gedompeld, welke bewerking hij gedurende 20 minuten heeft moeten voortzetten”. Het komt mij voor, dat een enkele indompeling van de hand, voorafgaande aan die langdurige manipulaties in het water, toch weinig kwaad had kunnen stichten.

2) De in de *Vox Medicorum* van 8 April j.l. voorkomende opmerkingen en die tot uiting gekomen in een verslag van de afdeling Amersfoort en omstreken in dit *Tijdschrift*, I., bldz. 1878 zijn niet alleen ongeveer gelijklopend, maar zullen ook wel tot denzelfden oorsprong zijn terug te voeren. Zij vinden dus hierboven eveneens beantwoording.

3) SALTET, *Voordrachten over Gezondheidsleer*, 2de druk, bldz. 570.